De lotgevallen van Frontyn en Liezette, of het verhinderde huwelijk bij toeval voltrokken

Dirk ter Woort

bron
De lotgevallen van Frontyn en Liezette, of het verhinderde huwelijk bij toeval voltrokken. Z.p. ca. 1840

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/woor003lotg01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

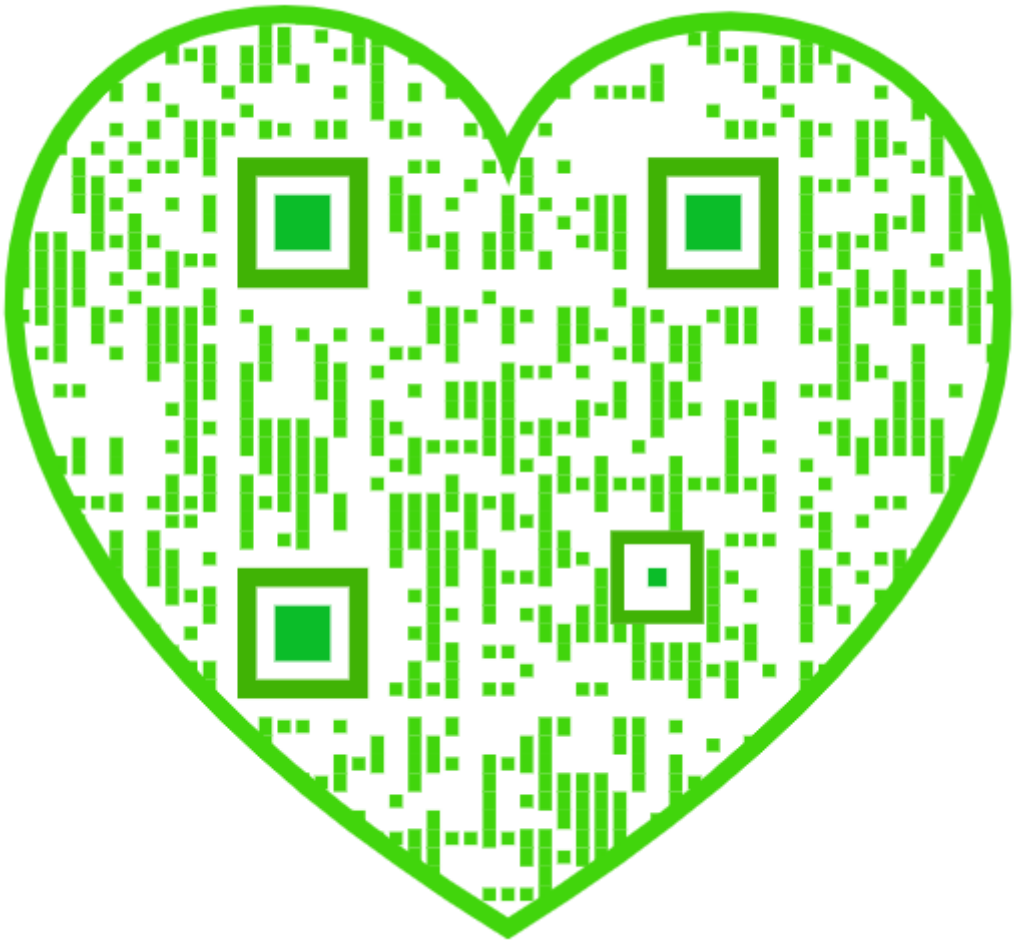

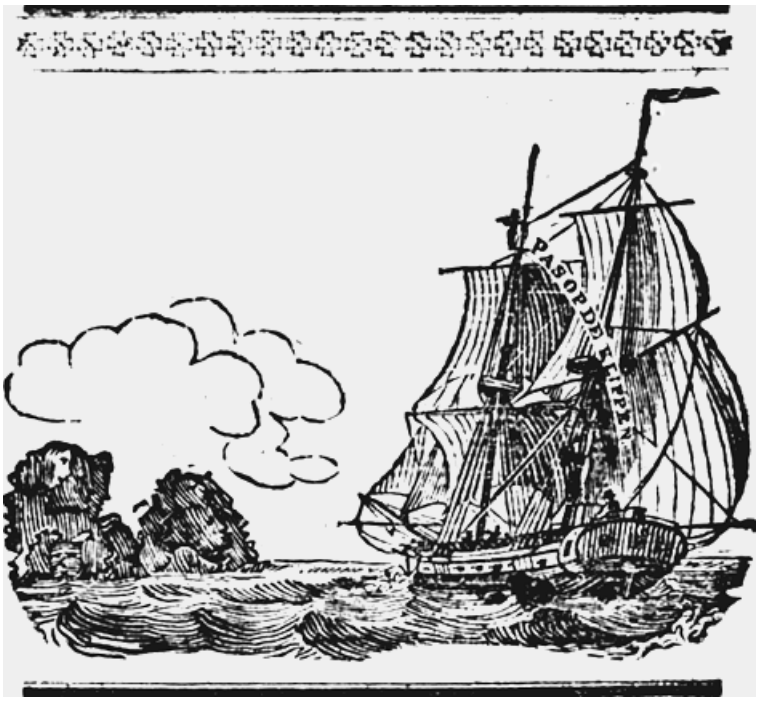

De lotgevallen van Frontyn en Liezette,
Of het verhinderde huwelijk bij toeval voltrokken.

Geschiedkundig verhaal, wezentlijk voorgevallen in het begin van het Tweede Kwartier, der Negentiende Eeuw, te *Villafronca*, in het Graaf schap *Nizza*, in *ITALIEN*, tusschen een Edel *JONKMAN* en een *BOERIN*,

[ONDER DE ZINSPREUK:]

Gij Ouders wilt geen Echt verstoren,
Wanneer die is van GOD *beschooren.*

1.

Een Rijk Heer uit een Stad,
Die wierp zijn zin, op een Boerin!
Hij sprak: mijn lieve schat,
Ik kies u tot mijn Gemalin;
Behaag ik u, zie daar,
Dan is de zaak voort klaar;
Rijk mij uw hand op trouw,
Geev' u jawoord mij tot Vrouw;
Mijn hart brand op den duur,
Door een gloeijend minnevuur.

2. Zij loosde zucht op zucht,
   Sprak ach mijn Heer! ik dank u zeer,
Want ik ben zeer beducht,
   Uw Ouders gaan onz' Echt te keer;
Daarom zoo zot niet praat,
Van onze Echte staat,
   Stort mij in geen verdriet,
   Want gij krijgt het Jawoord niet;
Uw min neemt dus geen keer,
Want gij zijt een machtig Heer.

3. Spreek van geen goed en geld,
   Ik ben een Heer, naar Gods begeer,
Op 't aardrijk hier gesteld,
   Ik dank en loof Hem keer op keer.
Ik spreek met geen gesmaal,
Van rijkdom, goud, metaal,
   Ik leef naar God zijn wensch,
   Want ik acht mijn evenmensch:
Ik leef maar steeds bedaard,
God schiep ons allen slechts uit aard.

4. Uw Ouders vraag consent,
   Op dat uw min slechts met hun zin,
Maak hun uw wensch bekend,
   Dat gij mij kiest tot gemalin;
Veelligt komt een besluit,
Die onze Echt niet stuit,
   Kom dan maar weêr bij mijn,
   Dan wil ik gaarn uw Ega zijn,
Als God ons beê verhoort,
Dan word' ons Huwlijk niet gestoord.

5. Hij ijlde naar 't Hôtel,
   Sprak Vader! ach! hoort mijn geklag,
Gij keut mijn deugden wel,
   Ik smeek u met een diep ontzag,
Mijn keus heeft een boerin,
'k Schonk haar mijn teed're min,
   Wees met ons echt te vreên,
   Lieve Ouders! zeg niet neen,
Geef mij uw Jawoord maar,
Of gij brengt mij in gevaar.

6. Vertrek uit mijn gezictht,
   Ontzie de pracht van ons geslacht,
Verzaker van uw pligt,
   Gij zijt bij mij niet meer geacht,
Met zulk een g'ringe vrouw,
Stem ik niet tot uw trouw,

Zij is te g'ring van aard,
En niet uw moeders bijzijn waard;
Mama behoud haar recht,
Geeft niet hoorstem tot zulk een Echt,

7. Vol wanhoop trok hij heen,
Naar Griekenland wierd daar Sersant,
Heeft dapper daar gestreên,
En bood den Turken tegenstand:
Zijn dapperheid gaf blijk,
De vijand nam de wijk;
Zoo ging het meenig maal,
Men viel slechts voor zijn staal,
Schoon hij streed dapper braaf,
Ving hem de Turk hij wierd slaaf.

8. Nu zat hij in de klem,
Was door zijn geest gestaag bevreesd,
De Turken hielden hem,
Is steeds bedrukt daar slaaf geweest,
Hij zat nu in 't gevaar:
Nam dienst als Janitschaar;
Hij ging naar de armeê,
De Sultan was met hem te vreê,
Met wapens in de hand,
Bood hij de Grieken tegenstand.

9. L i e z e t besloot weldra,
Om weêr te zijn bij haar Frontijn,
Ging hij op een schip ja, ja,
Om haar beminde te bevrijn,
Zij zat nu in gevaar,
Men attakeerde baar,
Het was een Algarijn,
Die van haar schip wou meester zijn,
Hij heeft haar aangerand,
En joeg het schip bijna op stand.

10. Men zag van 't Turksche strand,
Een driemast Schip stiet op een klip,
Door rovers aangerand,
Door de Algerijnen in de knip,
Veel Christenen slaven ziet,
Den Sultan tot trubiet;
Gekneveld prijs verklaard,
Naar de Algarijnsche aard,
Waarbij L i e z e t zich vond,
Slechts door het Algerijns verbond.

11. F r o n t i j n was welgemoed,
Wijl hij zijn schat nu weer bezat,
Streed dapper braaf en goed,
Vijand koos het hazepad,
De Turk waardeerde hem,
Gaf in den Raad zijn stem:
Dat hij moest zijn beloond,
Wijl hij zich dapper heeft betoond,
Schonk hem een post briljant,
Zond hem naar Rome als gezant.

12. Hij trok naar Romens Rhee,
En dankte God steeds voor zijn lot,
Hij nam L i z e t t e meê,
Het schip dat zeilde snel vlot,
Als hij te Roome kwam,
En straks de Paus vernam;
Heeft hij terstond begeerd;
Dat hij zijn Echt maar Concenteerd;
De Paus die stoot voorwaar,
Dit voor het Heilig Echt Altaar.

13. Naar Vader schreef hij heen,
En deed verslag van zijn gedrag,
Hij was nu wel te vrên,
Maakt hem bekend zijn Huwlijksdag,
Dat zijn L i z e t t e zoet,
Thans was zijn hoogste goed,
Aan wien hij schonk zijn trouw,
Wijl God haar hem beschoor tot Vrouw,
Zij was niet meer Boerin,
Maar leeft te Rome als Vorstin.

14. Gij Ouders volgt mijn raad,
Neemt u in acht stoort onverwacht,
Volstrekt geen Echtestaat,
Door God den Heer eens toegedacht,
Want God die alles schiep,
En in den Hemel riep,
Heden en voor altijd,
Zijt dit paar de Echt gewijd,
De Opperzegenaar,
Sluit d' Echt van elk geboren paar.

Wordt gezongen en verkocht door
DIRK TER *WOORT.*